

6.3.1 MANŽELSKÁ VĚRNOST, NEROZLUČITELNOST

Cíl tématu

Povzbudit se v křesťanském ideálu manželské věrnosti a nerozlučitelnosti.

Lidská láska nepřipouští „zkoušku“, vyžaduje dát se bezvýhradně a definitivně. Tělesné spojení je mravně oprávněné pouze tehdy, když muž a žena vytvoří definitivní společenství života. (KKC 2391) Odmítnutí právní a veřejné formy svazku, který zahrnuje pohlavní intimnosti, znamená „volnou lásku“.

Cizoložství je křivda. Kdo je páchá, zraňuje manželský svazek, pošlapává práva druhého manžela. Ohrožuje blaho lidského pokolení a dětí. (KKC 2381)

Vlastnosti manželské lásky

1. **Věrná** (duchovně, fyzicky a psychologicky)

- přijímá Boží plán s manželstvím jako náš způsob manželského života,
- chce, aby křesťanské hodnoty a pravdy byly i našimi hodnotami a pravdami,
- neporušuje důvěru a neodhaluje intimnosti přátelům,
- nestěžuje si, ani nepomlouvá partnera před rodinou nebo přáteli.

2. **Obětavá** (rovnost v manželském vztahu nás svádí k tomu, abychom chtěli dostat stejně, jako dáváme; na to si musíme dávat pozor)

- zaměřuje se na druhého,
- uvědomuje si potřeby druhého a klade je na první místo,
- chce dobro pro druhého; nikdy nedělá nic, co by škodilo nebo zraňovalo.

3. **Dávající život** (duchovní i fyzický)

- má úctu a respekt k citlivým místům, hodnotám a vlastnostem druhého,
- odhaluje na druhém to nejlepší a dovoluje mu nebo jí odhalovat to nejlepší ve mně,
- zůstává otevřená k dětem,
- dívá se na děti jako na viditelné znamení lásky.

4. **Výlučná** (duchovně i fyzicky)

- intimita: nedává sexuálně nebo emocionálně jinému to, co náleží partnerovi,
- neuzavírá se do sebe, je otevřená k partnerovi,
- nedovolí, aby se vnější činitelé, práce, přátelé, příbuzní dostali mezi nás (potřebujeme širší rodinu, ale nedovolíme jim, aby narušili náš manželský vztah).

5. **Bezpodmínečná**

- miluje jako miluje Bůh, ať už ten druhý lásku opětuje nebo ne,
- přijímá druhého pro to, co je, a ne co dělá.

Co říká Písmo svaté?

Mk 10,1-12 – tvrdost srdce

1 I vstal a šel odtamtud do judských krajin a za Jordán. Opět se k němu shromáždily zástupy, a on je zase učil, jak bylo jeho zvykem. 2 Tu přišli farizeové a zkoušeli ho: ptali se ho, je-li muži dovoleno propustit manželku. 3 Odpověděl jim: „Co vám ustanovil Mojžíš?“ 4 Řekli: „Mojžíš dovolil napsat rozlukový lístek a propustit.“ 5 Ježíš jim řekl: „Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal toto ustanovení. 6 Od počátku stvoření, Bůh učinil člověka jako muže a ženu; 7 proto opustí muž svého otce i matku a připojí se k své manželce, 8 a budou ti dva jedno tělo;“ takže již nejsou dva, ale jeden. 9 A proto, co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ 10 V domě se ho učedníci znovu na tu věc ptali. 11 I řekl jim: „Kdo propustí svou manželku a vezme si jinou, dopouští se vůči ní cizoložství; 12 a jestliže manželka propustí svého muže a vezme si jiného, dopouští se cizoložství.“

K zamyšlení Jiří Gruber, Brno 2.7. 2006

a) **Manželská nevěra většinou začíná v našich představách.** Začneme snít o někom jiném, lepším, nebo někoho poznáme a myslíme si, že by byl lepší, hodnější a laskavější. Většinou je to jen iluze. Milenka se podobá modle, kterou se dáme vodit za nos. Na vztahu Boha a člověka, stejně tak jako na vztahu dvou lidí, je totiž nejcennější věrnost a spolehlivost. To je to, co nám chybí, a ne nějaké citové nebo sexuální

dobrodružství. Cílem opravdové lásky není získání výhod ani intenzivních zážitků, ale najít člověka, který mě neopustí, na koho se mohu spolehnout a kdo se mnou bude nejen v dobrém, ale i ve zlém. Tam, kde takový trvalý a vzájemný vztah vznikne, stává se sexuální vztah jeho vyvrcholením, potvrzením a ozdobou. Ve všech ostatních případech přináší člověku naopak ještě větší pocit prázdnoty, samoty, zklamání a nejistoty.

b) Člověk touží po trvalém společenství a porozumění. To, co hledáme je domov, přijetí, útočiště, stálost a odpuštění.

Pán Bůh nám z celého srdce takový trvalý vztah přeje. Šestáým přikázáním nás vede k tomu k tomu, abychom hledali a našli člověka, s kterým se budeme v životě doplňovat, spolupracovat, vychovávat děti, ošetřovat se v nemoci, dělit se o pokrm a hřát pod jednou dekou. Člověka, kterého si budeme vážit, který na nás bude čekat a myslet. Přítel, který ví, co máme rádi. Kamarád, který nás zná a chápe. Partnera, který nás nebude k ničemu nutit. Spřízněnou duši, která s námi bude plakat i smát se. Přítel, který se nám nebude bát říci i věci nepříjemné. Teprve takového člověka stojí za to obejmout a svléknout před ním nejen šaty, ale i své úzkosti, a dát mu své dlaně, rty, ňadra i boky – a tak zpečetit vztah, který se buduje desítky let a který má Boží zaslíbení a ochranu. Kdo takového člověka našel, ať za něj Bohu děkuje každý den. Je to veliký a nezasloužený dar!

c) Zatímco pohanský způsob života považoval za běžné střídání bohů i sexuálních partnerů, izraelský životní styl by se dal vyjádřit slovy: **Jeden Bůh, jeden muž, jedna žena.** Když někdo neumí být věrný své ženě, jak bude věrný svému Bohu? A kdo není věrný Bohu, ten snadno podvede i svého partnera. Tajemství lásky a věrnosti však není v tom, že najdu ideálního člověka, ale že toho, komu jsem slíbil věrnost, neopustím, i když mi půjde na nervy. Budu ho chránit, živit a milovat, i když mě to bude stát velké sebezapření a námahu. Šťastná manželství jsou vždycky výsledkem velkých ústupků, tolerance a obětí.

Ani v lásce není nic zadarmo. Snad jen ten začátek, když si dva padnou do oka, ale pak už do toho musí dát všechno, co mají a dovedou.

Zcela poctivě nemanželsky

Já, X., beru si tebe, Y., za partnerku pro společné bydlení, společné lože a snad i společné účty. Vyhlídku, že takové uspořádání bude fungovat, nepokládám za moc reálnou, vždyť proto jsem se také rozhodl se s tebou neoženit.

Zkusme to! Neznáme se vzájemně natolik, abychom přijali trvalý závazek, ale rádi spolu spíme. Mé rozhodnutí – pokud to nebyl jen chvilkový impuls osamělosti nebo smyslnosti – je založeno na hormonech, ekonomických úvahách a vhodné příležitosti. Vyhrazuji si právo, přestane-li mi toto uspořádání vyhovovat, tě v kteroukoli dobu a z jakéhokoliv důvodu opustit, a nebýt za to nikomu odpovědný.

Zůstanu s Tebou, dokud mě bude zajímat a uspokojovat mé potřeby nebo dokud se neobjeví někdo vhodnější. Jelikož totéž očekávám od Tebe, chci si od tebe zachovávat určitou citovou distanci – rozhodne-li se kterýkoli z nás odejít, nebude to tolik bolet. Také mi to usnadní rychlý vstup do podobného uspořádání s někým jiným.

Jestliže vážně onemocníš nebo se zmrzačíš, nebo ukáže-li se, že by tvé hlubší potřeby příliš vysávaly mou citovou energii, pokusím se s tebou zůstat jistou slušnou dobu, abych nevypadal jako sobec, ale pak tě pravděpodobně opustím a už se nebudu ohlížet nazpět. Od tebe očekávám totéž.

Selže-li naše antikoncepce, pak se buď vezmeme z pocitu viny nebo studu, nebo jeden z nás odejde – vždyť neví, zda by ten druhý byl dobrým rodičem – nebo dáme své dítě zabít, abychom neporušili posvátnost své osobní svobody. Ostatně výchova dětí si žádá oddanost a odpovědnost, tedy právě to, čemu se chceme vyhnout, když spolu chceme žít nesezdání.

Uvědomuji si, že kdybychom se časem přece jen rozhodli učinit vzájemný veřejný závazek (ty víš, jak nerad užívám to slovo na „m“), pak naše nynější rozhodnutí žít spolu před tím veřejným závazkem významně snižuje naše šance na úspěšné manželství (ach, promiň, to slovo jsem řekl nedopatřením).

Cítím se lépe, když jsem ti to všechno poctivě řekl. Doufám, že také ty se cítíš lépe, když jsi to všechno slyšela. Je dobře, že si ani jeden z nás nedělá žádné iluze.

(Tuto formuli na základě třiceti let pastorační a přesvědčivých „světských“ statistik navrhl a v časopise Touchstone 5/01 zveřejnil rev. Samuel Pascoe z Floridy).

Pane, naše kroky ať jsou společné, naše ruce ať společně shromažďují,
Naše srdce ať společně tlučou, naše nitra ať společně cítí.

Myšlenky našeho ducha ať jsou jedno, naše uši ať společně naslouchají tichu,
Naše oči ať na sebe vzájemně hledí a splývají, naše rty ať společně prosí nebeského otce. Amen.